

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Ideological

مسائل ایدئولوژیک

الحاج داکتر امین الدین « سعیدی - سعید افغانی »
۲۴ اکتوبر ۲۰۱۴

اهانت و توهین به دین مقدس اسلام!

الله تعالی پیامبران و رسولان خویش را برای رهایی بشریت از شر و فساد و رهنما برای انتخاب راه صلاح و فلاح و انتخاب راه رسولان و پیامبران الهی و در این سلسله انتخاب راه آخرین پیامبر اسلام محمد مصطفی صلی الله علیه وسلم مبعوث کرده است.

پیامبران و از جمله آخرین پیامبر اسلام محمد صلی الله علیه وسلم رحمت برای عالمیان با موعظه حسنه توانست دین اسلام را به قلب میلیون ها میلیون انسان داخل و مسلمانان صادق در خدمت اسلام قرار گیرند. این وضعیت نه به تشدد و نه هم به زور و نه هم به اکراه و تباه کردن مردم و از اسلام دین رعب و ترس ساختن نمی شود و چنین برخورد تشدد و ارباب تأثیر معکوس خواهد داشت و دارد.

دین اسلام مانند دین انتخاب با فرستادن پیامبران و در این سلسله پیامبر آخرین یعنی محمد صلی الله علیه وسلم وسیله انتخاب و قبول مسؤولیت از عمل کرد خویش در این دنیا و ابتلاء که آن هم ضرورت بشر است برای انسانهای پیشکش و تقدیم شده است.

اهانت به ادیان آسمانی و ابراهیمی و به علت هر افراط و تفریط به نام دین به صورت قطع مبرر ندارد و خلاف اصول زندگی باهمی، خلاف قوانین نافذ، خلاف عدالت و به صورت قطع خلاف شرع محمد صلی الله علیه وسلم است. مطابق به مندرجات قانون اساسی و قوانین نافذ کشور ما دولت جمهوری اسلامی افغانستان که قوانین آن استخراج شده از اصول دینی اند، نیز توهین و بدگویی علیه دین اسلام مجاز نیست و جرم شمرده می شود.

از طرف دیگر، عقیده اقرار به لسان و تصدیق به قلب است و بر قلبها الله تعالی آگاه است. لذا ایمان داشتن به خود انسان تعلق دارد. اما اگر در جوامع اسلامی ازین مسأله فتنه ساخته و آن را برای خود نگذاشته و شخص فتنه می کند در این صورت بر حاکمیت اسلامی است تا مانع فتنه شود. کار تنویری و توضیحی برای فتنه گر در مقام اول قرار دارد.

استفاده سوء از وضع موجود و به بهانه های افراط و تفریط در دنیای ما و آن را بهانه قرار دادن برای اهانت و دشنام دادن به مقدسات دینی کدام بهانه، چال و فریب جدید نبوده و نه اول است و نه هم آخر خواهد بود.

مخالفان اسلام اعم از مشرکان، کافران، منافقان و مرتدین با استفاده از تمام فرصت های ممکن و ناممکن در ضدیت و مخالفت، همه ای تعلیمات و دساتیر اسلامی و قوانین نافذ کشور ما دست به اهانت و ناسزا گفتن می زنند و گمان می کنند که به این ترتیب ضرر به اسلام رسانیده خواهند توانست.

در نصوص شرعی دین مقدس اسلام از حمایت از دین اسلام و اصول آن وعده داده شده و درین راستا چنین تلاش های غیر انسانی و خلاف قوانین نافذ کشور را مردود شمرده و شخصی را که به چنین اعمال و اقوالی دست می زند خارج از اسلام دانسته و موجب نکوهش و نفرین می باشد.

در قرآن عظیم الشان با تمام صراحت حتی دشنام دادن و استعمال کلمات رکیک را به ادیان غیر آسمانی و نادرست را هم منع نموده و حتی مسلمانان را از استعمال کلمات رکیک در حق ادیان باطل نیز برحذر می دارند.

الله تعالی در قرآن عظیم الشان مانند دین عادل و در همه مراحل عادل چنین می فرماید: « و لاتسبوا الذین یدعون من دون الله فیسبوا الله دعوا بغير علم كذلك زینا لكل امه عملهم ثم الی ربهم مرجعهم فبینهم بما کانوا یعملون» (سوره انعام، ۱۰۸) معبود کسانی را که غیر خدا را می خوانند دشنام ندهید مبدا آنها (نیز) از روی ظلم و جهل خدا را دشنام دهند، این چنین برای هر امتی عملشان را زینت دادیم سپس بازگشت آنها به سوی پروردگارشان است و آنها را از آنچه عمل می کردند آگاه می سازد (و پاداش و کیفر می دهد) .

حکمت و فلسفه این ممانعت اینست که مبدا این عمل باعث شود که آنها نیز به مقدسات راستین شما اهانت و توهین نمایند.

در تعلیمات دین مقدس اسلام چنانچه قبلاً اشاره کردیم اهانت و توهین به دین مقدس اسلام به اجماع اهل علم کفر اکبر است، و انسان را از دایره اسلام خارج می کند.

مسلمانی که بنا بر نادانی و هر علت دیگر چنین کاری را بکند باید توبه کند و مجدداً شهادتین بر زبان آورد، اگر توبه نکند به عنوان حد ارتداد از جانب حاکمیت اسلامی مورد پیگرد عدلی و قضائی قرار گرفته، مجازات می گردد.

ولی اگر کسی مستقیماً به دین اهانت نکند، ولی دین شخص مسلمان معینی را دشنام دهد، به طور مثال بگوید: «لعنت بر دینت» یا «لعنت بر دین پدر و مادرت» و یا امثال این الفاظ، و شخص مورد دشنام واقع شده مسلمان باشد، در آنصورت ظاهر کلامش اینست که دین را دشنام داده و لذا این نیز ادای کلمه کفری است. بعضی از اهل علم احتمالی را در این بین روا دانستند و آن این که ممکن است منظور متخلف (نه دین اسلام) بلکه تدین و کیفیت دینداری شخص مخاطبش باشد. درین صورت ممکن از قرائن محیط برداشت متفاوت شود، پس در این هنگام (اگر قرائن بر این احتمال دلالت کند) شخص دشنام دهنده تعزیر و تنبیه می شود، ولی در هر حال باید از تکرار این کلمه کفری توبه کند. در کتاب دائرة المعارف فقهی آمده: « فقهاء اتفاق نظر دارند که هرکسی امت اسلام یا دین مسلمین را دشنام دهد کافر می گردد، اما اگر دین مسلمانی را دشنام دهد:

پیروان مذهب امام ابو حنیفه می گویند: در این هیچ جای شک نیست شخصی که دین یک فرد مسلمان را اهانت و دشنام می دهد، کافر است. (کتاب «جامع الفصولین») ولی اگر هدف شخص در این دشنام و اهانت از اخلاق بد و رفتار قبیح آن شخص مسلمان باشد نه دین مسلمان، در این صورت تأویل محتمل است، پس نباید بر شخص متذکره حکم تکفیر صادر کرد» (تفصیل موضوع: «الموسوعة الفقهية» (۱۳۹/۲۴).

شیخ علیش مالکی رحمه الله می گوید:

«کسی که دین یا ملت (اسلام) یا مذهب (اسلام) را اهانت و دشنام دهد و هدف آن شریعت مطهر و احکامی باشد که الله متعال برای بندگانش تشریح کرده، است، این شخص به صورت مطلق کافر است، و اگر دشنام خود را آشکار کند پس به عنوان مرتد از او طلب توبه می شود، اگر توبه کرد خیلی خوب در غیر آن باید کشته شود .

و اگر قصد او احوال شخص (دشنام داده شده) و دینداری او باشد، این به معنای دشنام دادن مسلمان است و به اجتهاد حاکم تنبیه خواهد شد، و فرق بین این دو قصد با اقرار یا قرائن مشخص می شود، هر چند بعضی (از علماء) حکم قصد دوم را هم مثل قصد اول دانستند، مثلاً در مبحث « ارتداد» گفتند: اگر تارک نماز به کسی که به وی می گوید نماز

بخوان بگوید : هرگاه به بهشت داخل شدی در را پشت سرت ببند! اگر با گفتن این سخن قصد این را داشته که نماز تأثیری در دین ندارد، پس به اتفاق مرتد شده، و اگر قصد داشته که نماز او (یعنی نماز ناصح او) تأثیری برایش ندارد چرا که وی را از فحشاء و منکرات باز نداشته در آنصورت در ارتداد او دو قول وارد شده است.» «فتح العلی المالک فی الفتوی علی مذهب الإمام مالک» (۳۴۶/۲).

البته این احتمال که ذکر کردند ممکن است بسیار نادر روی دهد، اما اصل بر آنست که دشنام دین مسلمانی در حکم دشنام اسلام است، و برای نادر بودن همین احتمال است که شیخ علیش رحمة الله در جای دیگری از کتابش سخنی از این احتمال نکرده و دشنام دهنده به مذهب مسلمان را کفر دانسته است، چنان که از ایشان سؤال می شود: مردی دین فردی را لعن می کند و همینطور مذهب دیگری را لعن کرده و به دیگری می گوید : نفرین به مذهب ... آیا مرتد می شود؟

جناب ایشان پاسخ می دهند: « الحمد لله والصلاة والسلام علی سیدنا محمد رسول الله، آری با این سخن مرتد می شوند، اگر توبه نکنند به اتفاق (فقهاء) مستحق کشتن هستند، .. » «فتح العلی المالک» (۳۵۵/۲).

در هر حال کفاره دشنام دهنده - چه دین را دشنام دهد یا شخص را، توبه نصوح است، کسی که توبه کند خداوند انشاء الله تعالی توبه اش را پذیراست، اما دشنام دهنده مستحق تعزیر و تأدیب هم هست، چنان که از امام نووی می پرسند: کسی که به مسلمانی بگوید: ای سگ! یا ای خوک! و یا امثال این الفاظ قبیح چه چیزی بر او واجب است و آیا گناهکار است؟

جواب فرمودند: «الحمد لله، هم گناهکار است و هم تعزیر می شود، و باید توبه کند. والله اعلم» «فتاوی النووی» صفحه (۲۲۴).

یادداشت :

جزاء ها در اسلام یکی حدود و دیگر تعزیرات اند. جزاء های حدودی شروط آن به صورت دقیق در قرآن از جانب شارع که در شرع اسلام الله تعالی است تشریح، تشریح و محدود شده و مشخص اند. اما تعزیرات به حسب لزوم دید حاکم به صورت متناسب در چوکات قوانین نافذ و شرع غرای محمدی صورت می گیرد. پایان

تتبع و نگارش :

الحاج داکتر امین الدین « سعیدی - سعید افغانی »

مدیر مرکز مطالعات ستراتیژیک افغان و مسؤول مرکز کلتوری د حق لاره - جرمنی